

cum tales homines non teneantur in cælibatu viueret, & communiter vxorati sint, & familiam habeant, in iuribus taxandis aliqua ratio haberet eorum statutus, vt viuere commodè ex eo possint; & per fraudes, ac turpes venalitates vitæ necessaria non pergent comparare. Si autem de preti proportione sit dubium, standum taxat, vt cum aliis Pharaonius statuit Tractat. 2. Sessio 2. Casu 24.

*Non esse
periuros,
qui tunc
augent.*

205 Tertiò. Si jurantes, vt jurare debent, se officium legaliter obituros, & taxam iurium seruatores, augendo ea, vrgente rerum mutatione, non videntur periuri. Cuius tamen oppositum affirmat P. Gaspar Hurtadus *supr.*, sed potest intelligi, si jurauit expresse taxam le seruatur, etiam si ad augendam illam nouus titulus habetur; nullus autem sic jurat, sed juxta commodiorem sibi rationem: & ita juramentum in fauore jurantis interpretandum est juxta dicta num. 177.

An veris
aliquid fal-
sum admi-
scere, quod
alias pen-
ti competit:
ita malum
sit, ut vñs
instrumen-
ti nō liceat;
& pro par-
te negativa
arguitur.
scilicet vñs
non licere.

206 Quartò. Si quidquam addant in Proutis in gratiā partium, vt aliquando accidit, peccant grauiter. Id est clarum & licet obligatio circa hoc omnibus scribis incutiat, in iis de quibus loquimur, id juuat adnotasse ob rationes peculiares. Sed demus id, quod additum, ad gratiam pertinere, & præiudicium tertii non præferre, sed quod alias parti competebat; oportebat autem Proutis Regia roborari, vt vñs priuilegiū ad quædam extensus, cui obstante aliqui, non tamē debentes obstat. In hoc quidem casu licet tali vñ Proutis? In primis non videtur cur vñs sit illicitus respectu aliorum, quæ ex mente judicum exprimi debuerunt, & expressa sunt; quia vtile, per inutile non vitiatur, juxta notissimam juris regulam. Hinc etiam instrumentum leuem aliquam continens falsitatem, vt ex mente plurium probat P. Fragolus *Tom. 1. pag. 683. numer. 101.* pro falso penitus non habetur, vnde & vñs eius licitus videtur. Quod aliud autem secus dicendum communis sensu scriptorum firmat. Sicut enim si Proutis illud tantum contineret, èa vñ non licet, quia falso instrumento vñ, valde contra fidem publicam est, non minus, quam auro aut argento falsis, aut rebus aliis vñ: quod confirmo ex falso juramento; quod graue semper peccatum est, quia Dei auctoritas in falsitatis confirmationem adducitur. Ad quem modū Regio tribunali grauis irrogatur iniuria, dum eius auctoritas in confirmationem falsa concessionis adducitur; pro quo & publicum instrumentum intimatur. Sicut ergo instrumentum dictum non posse ad vñsum applicari, ita neque hoc, de quo loquimur; quia pro eo eadem fundamenta vrgent, & est valde per accidens, quod falsitas dicta alias veritatibus misceatur: sicut juramento falso, quod sit etiam veris admixtum, quæ vno spiritu proferuntur; & quidem confessio talis instrumenti illicita prorsus est, vt negabit nullus: ergo & vñs. Consequentia probatur: quia confessio propter vñsum est; vnde si vñs futurus fuisset nullus, non videtur damnanda confessio de crimine falso; quia tantum res quedam ludicra videretur.

Pro opposi-
ta qua fa-
ciant, vt
probabilis
videatur.

207 Et hæc quidam resolutionem negantem verò quam simillimam ostendunt, contraria autem potest aliquomodo fundari ex opinione

P. Sà V. Fassarius, v. 2. vbi sic ait. *Falsare non est,* nec peccatum mortale, amissi scripture de hereditate, aut nobilitate aliam similem facere, nulli enim sit iniuria. Sic ille, cuius sententiam licet Magister sacri Palatii immutauerit, est tamen aliorum, ad quos, eius litura non peruenit, vt videri potest apud Dianam Part. 5. Tractat. 14. Resolut. 40. vbi pro eâ adducit Iulium Claram, Grammaticum, Grauetam, Corneum, Alciatum, Menochium, Gyptium, & sequi probabilit ex sententiâ Belochii, & Chapeauillæ apud eundem satis ipse insinuat. Licet contrarium cum aliis ibidem teneat, & Parte 3. Tractat. 6. Resolut. 56. & Bassus v. Fassarius, num. 4. Cum ergo ex vñs Proutis dictæ nemini fiat iniuria, non videtur in eo peccatum lethale committi. Accedit ratio alia, quam aliqui ex citatis Auctoribus afferunt: quod scilicet talis Proutis quoad prædictam additionem juuatur prænordi veritatis; per quod responderi potest ad id, quod de auctoritate Regiæ in confirmationem falsitatis adductâ dicebatur: non enim ita absoltè se res habet, sed in confirmationem portius adducitur primordialis veritatis, concessio nis scilicet Pontificia, aut etiam Regiæ contra eorum mentem retardata.

208 Accedit id, quod habet P. Molina *Dif. 700. num. 3.* vbi sic ait: *Vt crimen falsi incurritur,* ex aliorum doctrina circa idem. P. Molina. neceſſe est ut falsitas fiat circa id, quod præiudicium ali quod proximo afferre potest; vnde si quis depravet scri pīram, ex cuius depravatione nullum, aut leue admodum præiudicium obuenire potest, &c. non incurritur crimen falsi. Hæc ille: quibus concinunt, quæ tradit P. Fragolus *Tom. 1. pag. 243. num. 282.* sic dicens: *qui addunt communiter doctores, falsum, quod nemini nocet, non puniri.* Quod ille explicat de pœna ordinariâ cum Menochio; alii autem intelligentiam dictam non adiiciunt. Quæ omnia pro calu præsenti suffragantur: neque vrget, quod de confessione illicita dicebatur, ex quæ videtur vñs illicitus comprobari: nam doctrina illa generaliter non admittitur; multoties enim traditio rei alicuius illicita est, cùm tamen liceat vñs, quia defectus culpabilis in traditione non obstat translationi dominii: & in matrimonio est certum, quando contra sponsalia cum aliâ contracta celebratur, aut ob rationes alias quæ ex juris dispositione prouenient, & in communione Doctorum sensu inconcussum habent fundamen tum; sic ergo pars hac vñcumque probabili, vt sic facientem non penitus damnum, licet opposita plus auctoritatis habeat, & solidis si rationibus roborata. Et hæc occasione Notariorum de Camera differuisse placuit; quia scio causum in specie dicta ante annos aliquod accidisse; & bonâ quidem fide, ac fine dolo, quo eventu crimen falsi non incurritur. L. Neque exemplum. D. Boze C. de accusationibus, vide P. Fragolus *supr. 5. Idem fide. diendum, qui, & videri potest Lib. 5. Disput. 13. 5. 11.* Vbi plura de Tabellionum obligationibus. Pro quibus

209 Quintò, id etiam obseruandum; licet variæ sententia Doctorum sint circa ea, quæ diebus festis scribere Tabellionibus sunt prohibita, cùm de Indis agitur, omnem debere scrupulum remoueri, quia cùm miserabiles personæ sint, quidquid ad eorum commodum spectat, pietatis negotium est, & ita potest diebus, quantumlibet festiuis

pro India
varia
posse in die-
bus festis
Tabelliones
laborare!

festiuis expediri. Iuxta dicta num. 203, vbi illud dubitari specialiter potest, an quando Indorum aliquis contra alium litigat, doctrina prefata currat; quia priuilegiatus contra pariter priuilegiatum non potest priuilegio vti. L. verum. 5. ultimo, & L. sequenti de Minoribus, & alibi, de quo specia liter. P. Suarez Lib. 8. de Legib. Cap. 23. sed dicendum doctrinam currere; quia absolute Indus priuilegiatus est, & ex eo, quod negotium breuiter expediatur, colligitori nullum grauamen imponitur, quod à grauamine distinctum sit in ipsa sententiâ contento: ergo potest diebus festis sine violatione ipsorum, & sine pietatis etiam viola tione, concludi.

210 Tandem, animaduertant prefati se in extremo contrario grauiter possè delinquere, & id frequentius, si videlicet Indorum executoriales litteras remoretur; quia pauperes sunt, neque clamant valenter vt alii, sed asperiori qualibet verbo recedunt. Ex quo præter moras tem per noxiis alia specialis cernitur, Indos scilicet in locis sibi insalubribus in graues morbos incidere, & multoties lethales. Quæ quidem damnata in humanis deterioribus imputanda. Pro quo videnta, quia ex probatis Auctoribus adducit P. Fragolus *supr. pag. 724. num. 275.* Quod & iudices & Relatores, ac Proteciores, alioquin, vt cum Diuo Ambroso loquar Lib. 5. in Lucam, acerbis Indorum funeris portatores, animaduertere oportet, quod & animaduertere plurimos compertum est: sed non omnes capiunt verbum istud de capiendis aliis solliciti. Sed vñ illis; cùm diuinum proclamet edictum. *Vrum iniustum mala capient in interitu.* Psalm. 139. v. 12. Capientur a malis, & malis quidem malorum maximis, in interitu, qui multorum interitum inhumanè illos tractantes induxerunt.

Crimes falsi
quando
non incur-
ratur.
P. Fragolus.

S. IV.

De Janitoribus.

211 Possunt & ii grauiter in officiis sui administratione peccare.

Ianitores
peccare
grauster
posse, dum
præcio acce-
pto allega-
tes pertur-
bant.

Primò. Si pretium accipiant, vt cùm aliquis coram Auditoribus pro tribunali sedentibus iustitiam suam allegat, eum perturbent, dum tacere, aut breuiter concludere monent elata voce, quæ solent sic allegantes commoueri. Satis enim compertum est neminem posse à postulatione sui juris impediri, & vt aliquis iustitiam affequatur multi juuare, quæ si supprimantur, à causa caderet sp̄e contingat: vnde expertus dicebat Auditor, cùm aliquem ad jus petendum videbat accedere: *Nihil riteas, nam inde aliquando judices decidendi motuum assument, vbi parum esse momenti alijs suscipiantur.* Peccant ergo isti contra iustitiam, & potest obligatio ad restitutionem ex vocibus inconsultè prolatis oriri: sed quia valde id dubium erit, quod scilicet voces tales causa danni fuerint, cùm & alias Aduocati soleant quod defuit in partis allegatione supplere: idèò vix accidet ad onus prædictum obligandos juxta dicta num. 186.

Peccare itē
212 Secundò, peccare grauiter possunt, si

sacerdotem coram judicibus vt supra peroran-

tem inurbanè interpellent, vt taceat, aut se suc ingat in dicendo. Loquentur enim isti sine ho noris titulo, qui solet inter ciues communiter ad hiberi; sicut & alii adstantes, ob representatio nis Regie reverentiam. Sed certè inferioris condi tions hominem sic aliqui sacerdotem, & modo ipso dicendi risu illum adstantium exponere, intolerabilis abusus debet merito reputari. Et quidem cùm sacerdotes non soleant ita frequenter in tribunalibus apparere; quando id accidit, credendum est causam momenti non leuis impellere: vnde non sunt more aliorum arctandi, vt quod ad causam suam spectat laconismo debeat coercere. *Sacerdotem non decet protendere im probam item.* Sic Theodoricus verbis Cassiodori Lib. 4. variar. 44. Debet ergo cùm loquitur in causa sua, aut aliena, quam pietas vt propriam coegerit defendere, vt justitia patrocinator haberi, & he libera elocutio permitti. *Labia enim Jacer dotis custodiunt scientiam, & legem requirunt de ore eius: quia Angelus domini exercitum est.* Malach. 2. vers. 7. Labii ergo, in quibus scientia custodia est, & à quibus lex est requirenda: Dei Angeli, seu Legati, cuius est loqui suprema nomine Maiestatis, singularis reverentia exhibenda est, & non tumultari, & petulanter silentium imperandum. Ne autem illi indecorum huiusmodi tracitationem patientur, à tribunalibus procul contentur absistere, & quod Iura cauent attentiū exequantur, vt vix per se ipsos litigent, sed per Procuratores, quos Apocrifarios antiqui compellarunt. Pro quo videnta Forneri eruditio circa citatum locum Cassiodori.

213 Tertiò. Si quidquam Officiali dicto, qui & salarium habet suum, datum fuerit ab aliquo litigante pro re aliquâ ab ipso præstandâ, id potest accipere; quia non est ex eorum numero, quos leges acceptio innumerum prohibentes comprehendunt; & quæ dantur, ad salarii augmentum non spectant: si tamen pro functionibus aliquibus speciale habet stipendium assignatum, plus nequit exigere, & exactum debet restituere. Gratis tamen oblatum retinere potest, quia nullâ id lege prohibetur, & dantes in uoluntarii non sunt, cùm nullum appareat caput, vnde possit violentia aliquid coniectari.

APPENDIX.

De Aduocatis.

214 L icet Aduocati in Audientiis magna considerationis sint; quia tamen causas praecipue non videntur ministri, cùm eorum officium missi non pateat, & ad omnia se extendat tribunalia; non est hoc loco de illis ex professo agendum; cùm præsternit circa Indicos vix aliquid speciale occurrat, quod debeamus adnotare. De illis agunt Doctores passim, & præsternit, qui de obligationibus iustitiae scribunt, ac præterea Bonacina Tomo 2. disput. 10. circa octauum Decalogi præceptum, queſt. 3. Pančlo 4. P. Thomas Sancius Tomo 2. Consiliorum, Lib. 6. Cap. 7. per totum, & Tom. 1. Dub. 42. & 44. & P. Fragolus Tomo 1. Libr. 5. Disputat. 13. 5. 10. qui multa de illis complectuntur, ex quibus hic nonnulla subiiciam, quæ

Pactionem
de quatuor
litis facere
lege prohibe-
tur.

Legit. tenor.

Non obli-
gare in co-
scientia;
quia in
trempio-
ne funda-
tur.

Vrgetur ex
eo quid
pactio
ex natura
sua est li-
cita.

Et ex sen-
tentia alter-
quorum cir-
ca pationem
in re alia
extra litis.

Non esse
obligatione
restitu-
tio-
nem.

Non licere
litiganti
alterius in-
formaciones
surripere,
nisi surri-
puerit alter-
ius.

Et Ama-
nuensis non
posse illis ve-
ris, qui sen-
tiant: sicut
neg: Ama-
nuensem

qua in Indiis possunt frequentius evenire. Sit ergo

Primum. An si Aduocatus paetum ineat cum litigante, si vincat in lite, de quo illius, aut præmio alio speciali; eo accepto ad restitutionem teneatur. Pro quo est Lex 8. Titul. 16. Lib. 2. noua Compilat. in qua id prohibetur verbis illis: Mandamos que nungun Aboqado pueda tener partido, ni iguala con la parte, que le de cierta cantidad, ni otra alguna, por razan de la vitoria del pleyo. Sic lex: in qua Iguala idem est, quod pactio, seu conuentio, & non solum eam vetat, sed potenter tollit, vnde & dominii videtur translationem impedire, & est conformis L. Si quis. C. de postulat. & L. 14. Titul. 6. Part. 3. & aliis. Quarum ratio est: quia pactio posita, Aduocati per jus & nefas victoriarii procurabant; quod non ita contingit in salario, quod siue vincant siue vineantur, sunt similiter accepti. Videatur ergo hoc prorsus illicium, & ita censem Auctores, quos adducunt, & sequuntur P. Sancius Dub. 49. citato & P. Fragolus num. 257. & cap. 7. etiam citato Dub. 9. vbi plures alios Auctores adducunt. Sed certe cum lex in adducta præsumptione fundetur, eam cessante non videtur obligare, juxta communem doctrinam de legibus in præsumptione fundatis.

215 Cum alias pactio talis ex natura sua nullam habeat iniquitatem, vnde seclusa lege stare illa posset, sicut quavis alia, ratione cuius pars aliqua adiuuanti in negotio designatur. Et ita tenet Cardinalis Toletus Lib. 5. Cap. 60. in fine. P. Hurtadus Disput. 5. de iudicio forensi, Difficult. 4. Si quis certe Factorem, quem vocant, constitueret, ut rem ita curaret, promissa parte, id est omnino licitum, & passim eaenit: ergo & pariter facere posset Aduocatus. Accedit doctrina Baldi, & Angeli apud P. Fragolus dicentium, Aduocatum posse pacisci de alia re sibi dandâ, super quam non litigatur, nec sit ex petitis; quod & ipse Pater videtur complecti. Et Bonacina num. 10. quando non est lege interdictum. Quis autem non videat vtriusque eamdem esse rationem? Quod bene admonet P. Sancius citato Dub. 9. num. 6. & ita negat cum aliis, quos adducunt. Tertium. An teneantur pauperibus patrociniari. Communis resolutio est teneri, pro quâ videri potest P. Sancius citato Cap. 7. Dub. 1. Pater Gaspar Hurtadus Disput. 5. de iudicio forensi, Difficult. 5. & Bonacina num. 2. Quod quidem pro Indis specialiter obseruandum, si grauiter indigent, quamvis illi speciale habent Protectorem. Aduerit autem Pater Sancius ex communione doctrinâ de obligante subuenire pauperi grauiter indigenti, quando non est superfluum statu; quod ad subueniendum grauiter indigenti non teneatur Aduocatus ab illis negotiis se expedire, vel illud tempus consumere, quibus ad alendum se & familiam eget, quia illud non videtur superfluum. Quod & tradunt Sylvestre, & Sorus apud eundem, & alii citati: quod quidem respectu Indorum contingere nequit, quia eorum negotia facilè expediti possunt. Addendumque non vrumque patrociniari debere, & moras trahendo sibi de obligationis impletione blandiri, sed eodem modo, ac si salarium esset reddendum, quando id negotium exigit, obligante charitate ad omne id quod justitia Aduocatum obligaret. Si tamen ex incuria lis periret, non

piendo illas, poterunt Aduocatus & Amanuensis scribere, et
prædicta facere, quia rarissime contingit id non
fieri contra justitiam: quod si aliud constaret,
secus dicendum. Sed hæc ita videntur intelligentia
modum ca-
ptionis.

Non appa-
re in eo
graupe-
catur o-
stenditur.

216 Secundum. An liceat litiganti alterius informationes surripere, vt Aduocato illis vti. P. Sancius Lib. 3. citato Dub. 44. bene ostendit pri-
mum esse prorsus illicium nisi pari reddatur,
& ei qui informationes colligantur subripuit,
qua illius sunt, ab alio surripiantur. Quem se-
quitur Diana Parte 11. Tractat. 7. Refut. 20. vbi
& adducit Cardinalem Lugo, & addit idem esse
de Aduocato quoad vsum: quod scilicet, quando
litigans non potest prædictas informationes ca-
pere, neque Aduocatus potest illas recipere, ne-
que Amanuensis illas scribere; quia licet studium
Aduocati, & actio scribendi sint res indifferentes; at litigans vult illis abuti contra justitiam.
Immo neque in dubio an litigans peccauerit ca-

Circa du-
bium pra-
dicta con-
sideratio-
litis.

217 Quando autem dubium occurrit, de quo citatus Auctor; non est certa illius resolu-
tio, licet sit probabilis, tum quia non debet adeo
sinistre de suo cliente judicare, vt furem arbitre-
tur, qui & forte bona agere fide potuit: tum
quia agere fuit informationes non videri, & nimis
scrupulosus reputabatur: ex quo fieri poterit, vt
in officio aduocationis a paucis conquiratur.
Cum talibus autem incommodes actioni ex se in-
differenti cooperari potest: juxta receptam mul-
torum opinionem, de quâ Titul. 1. Cap. 14. S. 4. Actioni in-
& quam firmat ipse P. Sancius Tomo 1. operis mo-
ralis, lib. 1. cap. 7. & specialiter de dubio agens
num. 17. sufficer ait aliqualem causam; minorem
autem, quam cum abusus est certus: & hic est ca-
sus, in quo sumus, vnde absolute nobis tanti Do-
ctoris auctoritas suffragatur.

218 Tertium. An teneantur pauperibus pa-
trociniari. Communis resolutio est teneri, pro
quâ videri potest P. Sancius citato Cap. 7. Dub. 1. Aduocatus
tenere pau-
peribus pa-
trociniari,
& India
proprietate.

219 Item quæ dicta sunt de Aduocatis
quoad quotam litis, aut aliud quid; similiter est
de Procuratoribus dicendum. Constat, quia leges
pariter de illis loquuntur. Videndum P. San-
cius Tomo 2. Conciliorum lib. 6. Cap. 7. num. 4. &
seqq. Id tamen addendum, in Procuratoribus
minus videri periculi, & ita minus obligari: quia
cum ipsi peritiam legum non habeant, nec scient
varios modos eludent textus, qui pro parte

pereat, non
esse obliga-
tionem re-
stitutionis.

Quid de
Eaju ab
Auditoribus
adducto.

Munera
Auditori-
bus dare
non posse.

Grauiter
delinquere
circa sala-
rij pa-
ctio-
nem.

Premium
rerum vni-
de iustum
condendum.

Ratio circa
quotam
Litis ut illa
prohibe-
tur.

Si la ex
inuria
non

non esset obligatio ad restitutionem iuxta com-
munem doctrinam, nisi volente alio patrocinari
ipse ad se patrocinium aduocasset; tunc enim
esset causa danni ex iustitia violatione. Quem-
admodum si volente aliquo eleemosynam dare,
alius illum prohiberet dicendo se maiorem da-
turum, & postea non daret, ad restitutionem
teneretur compensato valore eleemosynæ, quam
per prævisionem à se faciendam impediuit.
Casus etiam ille à citatis Doctoribus adductus,
videtur Metaphysicus, numquam enim tempus
debet ad subueniendum pauperi, si Aduocatus
velit. Cuius evidens argumentum erit, nam si
alius litigaturus accedat, aduocationis laborem
pretio exhibito compensatur, pro eo tempus
commodum conqueretur, & tamen ibi obligatio
nulla est, sed cupiditatis impulsus: ergo dum ad
charitatis opus deesse dicitur, charitatis ipsius de-
fectus est, cuius debent spatia dilatari. Omitto
alia quia communia omnibus, & pro opinioni-
bus quas sequi debent, ac salario, quod iuste re-
tinere possunt videatur P. Fragolus.

De obligationibus Procuratorum.

157

contraria allegari possunt, non est periculum,
vt per fas, & nefas victoriari pretendant, sed
occasio tantum sollicitudinis peculiaris. Certè si
causa effet in favorem Indorum, pro quibus pau-
ci ex Ministris solliciti compierunt, non vide-
retur penitus improbandum; si pacio de re effet
moderata, & Indi non essent adeo pauperes, vt
adjuvare eos Procurator, sicut de Aduocato est
dictum, tenetur. Quo euentu, obtentâ pro
Indo victoriâ, non effet ad aliquid reddendum
obligatus; quia Procurator debuit auxiliari, &
pacio voluntaria omnino non fuit, sed redemp-
tio vexationis.

221 Præterea. Quia Indorum lites non so-
lent magnam Aduocatorum peritiam requirere,
sicut & alia non in quantum aliorum, & ita sup-
pleri per expertos Procuratores potest: dubium
inde oritur, an possit Procurator salarium etiam
Aduocati accipere? & quia petitiones Aduocati
subscriptionem habere debent, an debito satis-
faciat, si aliquid illi pro subscriptione tribuar, sibi
reliquo referuato. Quod negant Cardinalis To-
letus lib. 6. Cap. 62. num. 2. & P. Reginaldus lib.

225 num. 680. obligationem restitutionis affe-
rentes. Sed Bonacina num. 2. contrarium sen-
tit; & cum eo Pater Dicastillus Libr. 2. de Institia.
Tract. 1. Diff. 9. numer. 134. qui & de Notario
idem assert, quia illud videtur lucrum industriae,
per quod nulli sit iniuria, si Procurator omnino
sufficiens sit: fecit autem iudicat, si consilia non
ita erudita conficiat, in inicio vel reluctance clienti-
te, qui ea ab Aduocato veller proprio Marte e-
laborata. Vel quando Procurator non est ranta-
digitiatis & scientie vt tantum stipendum me-
reatur. Videatur dicendum, quod si victoria in
lite habeatur, præsumi facile potest clientem non
esse iniuriam de lucro illo industria Procurato-
ris adscripto, cui & cessit Aduocatus. Si autem
victoria comparata non sit, restituendum quod
Aduocati labori respondebat: quia tunc præsumi
nequit voluntarium esse clientem, qui cau-
sam suam male agitat arbitrabitur, & ideo
victoriâ non adeptam. Quod si id nesciat, eo-
dem est modo præsumendum: quia si sciret, ita
& quidem magno cum fundamento, iudicaret:
quia si Aduocati accessisset studium, ius Clientis
magis forsitan fundatum deprehenderet. Vnde
& grauiter peccat sic subscribens in negotio
gravi, & studium speciale requirens; teneturque
ad restitutionem dannorum, quia verè officium
Aduocati suscipit dum subscribit, & Aduocatus
de damno tenetur & defectu diligenter, Car-
dinallis Toletus Cap. 6. numer. 3. & Bonacina
num. 3.

222 Circa Notarios autem minor est diffi-
cultas, quando scilicet Procurator per se ipsum
instrumenta conficit, & ea facit à Notario sub-
scribi, stipendi portione tributâ; tunc enim si li-
tem perdat, nequit huiusmodi lucrandi industria
capere, & su-
per partem ali-
quæ Nota-
rio pro
scrip-
tione tributâ.

An Procu-
rator posse
instrumenta
in confi-
cie-
re, & su-
per pen-
dium
capere,
parte ali-
quæ Nota-
rio pro
scrip-
tione tributâ.

Theauri Indici Tom. I.